

Прето действие, пета картина.

107

3

Роландо. —

Една целувка. — Сбогом, сбогом! — Слизам.
/Слиза долу/

Жушета. —

И тъй, на път ли тръгваш, о любово!
Тригъсно, съпруже, господарю!
От тебе некакви весту всеки ден
за всеки час! В една минута само
се крият много дни! По тая сметка,
докле се видиш пак, ще остаряя:
от тебе разделена, аз ще края.

Роландо. —

Прощавай! Аз не ще изпуска случая
да ти изпратя своя перфект подарък!

Жушета. —

Ти върваш ли, не ще се видиш пак?

Роландо. —

Не съзнавам! Вижки тия мъки
за радостта ти само са залог.

Жушета. —

О, Боже! Аз предчувствувам — не мога
да отстраня украсното видение!
Мъртвец изглеждаш ти сива тая долу,
не виждам ли или си бледен ти?

Роландо. —

Повярвай ми, и ти изглеждаш бледна:
скръбта извива нашето лица
и бледни тя ни прави. — Сбогом, сбогом!
/Излиза./

Жушета. —

Съдба, съдба! Непостоянна, казват,